

Ret, at dette er et Lovforslag, som har stor Interesse for Befolkningen. Jeg er tilbøjelig til at tro, at Befolkningen væsentligst vil se det ud fra disse to Synspunkter: For det første, at Distriktslægerne fritages for kommunal Lægehjælp, og jeg tror, det langt overvejende Flertal vil billige, at de fattige og alderdomsunderstøttede kommer paa lige Fod med den øvrige Befolkning og kan henvende sig til de Læger, de særlig har Tillid til. For det andet tror jeg, at en stor Del af Befolkningen vil frygte for, at der gennem dette Lovforslag skal være tilsigtet at skabe et Indgreb i det kommunale Selvstyre og at skabe et Slags Lægestyre overfor Kommunerne. Her glædede det mig meget, at mit Partis Ordfører, det ærede Medlem fra Hurup (Kierkegaard), var ganske klar over, at Bestemmelserne i §§ 6 og 7 paa ingen Maade hjemler et saadant Lægestyre, men kun stiller Kredslægerne som Raadgivere og Vejledere uden Stemmeret i de Spørgsmaal, det her drejer sig om.

Det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds (Sigvald Olsen) var en absolut Tilhænger af det, han kaldte „rene Embedslæger“, og angreb i nogen Maade mit Partis ærede Ordfører, fordi han ikke kunde følge ham paa dette Punkt. Jeg skal ikke komme ind paa de mangfoldige Argumenter for og imod, der her er blevet anført, men vil gøre opmærksom paa, at et af det ærede Medlems væsentligste Argumenter til Fordel for Lovforslaget var dette, at vi vilde faa en bedre Stilling overfor Epidemier, en Ordning, som gjorde det sandsynligere, at vi kunde forebygge de store Epidemier, der kunde true os. Men den væsentligste Indvending mod „rene Embedslæger“ er netop fremkommet fra Sundhedsstyrelsens Næstformand paa det Grundlag, at skal en Embedslæge være i Stand til at gribe forebyggende ind mod en Epidemi, maa han ikke alene være Embedsmand, men ogsaa være i Stand til at stille Diagnosen, som vi Læger siger, og erkende en Sygdom paa et saa tidligt Tidspunkt som muligt. Hvordan skulde man tænke sig, at en Læge, som udelukkende var Embedslæge, som altsaa ikke praktiserede, skulde kunne komme til at staa som Autoritet overfor den praktiserende Læge, naar denne tilkalder ham for at faa konstateret, om de første Tilfælde af en Sygdom virkelig er Skarlagensfeber, Difteri, eller hvad det nu kan være. Det ærede Medlem vil sikkert forstaa, at en Embedslæge meget let vil kunne komme til at staa i en saare vanskelig Stilling. Han vil sikkert let kunne risikere, at den praktiserende Læge

med en vis Ret kan sige til Embedslægen: Hvilken Forstand har du egentlig paa det? Det vil let kunne gaa saadan, og det vil være en stor Svaghed netop med Hensyn til det allervigtigste Spørgsmaal: Forebyggelsen af Epidemier. Det er et Hovedargument, der er fremsat til Fordel for Bevarelsen af Kredslæger, der tillige er praktiserende Læger, og jeg tror, det er et meget vægtigt Argument.

Det glædede mig, at mit Partis Ordfører udtrykkelig indrømmede, at de nuværende Lønninger for vore Embedslæger er middelalderlige. Det er fuldkommen rimeligt, at Distriktslægestanden ser hen til denne Lovs Gennemførelse ikke blot som en Forbedring af selve Embedslægevesenet, men ogsaa og ikke mindst som en fuldkommen berettiget og længe tiltrængt Lønreform, og det kan selvfølgelig kun glæde en af deres Kolleger, at der er Udsigt til, at disse Embedsmænd kan blive stillet under nogenlunde rimelige og tidssvarende Forhold ogsaa i lønmæssig Henseende.

Der er maaske enkelte i Befolkningen, der ikke er fuldstændig klare over, hvad der egentlig menes med dette, at vi skal have en Embedslægeeksamen. Jeg tror, at der kan være god Grund til med nogle ganske faa Ord at gøre opmærksom paa, at der her virkelig er vokset et Krav op, som kun kan blive honoreret derved, at vi faar Embedslæger, der sætter sig ind i ganske særlige Fag og i disse Fag aflægger Prøver. Jeg skal blot nævne saadanne enkelte Fag som Medicinallovgivning, Retsmedicin, offentlig Hygiejne, Epidemilære og Medicinalstatistik. Det er i Virkeligheden store Discipliner, store Fag, der kræver en ganske særlig Viden, en ganske særlig Uddannelse, for at Embedslægen kan være Herre over dem paa en saadan Maade, at han kan være sin Stilling som Embedsmand voksen; og set fra Embedslægevesenets Synspunkt er det ikke det mindst vigtige Punkt i den foreliggende Reform.

Jeg vil slutte, som jeg begyndte, med at ønske den højtærede Justitsminister til Lykke med den Behandling, Lovforslagene har været Genstand for her i Tinget. Jeg synes, den lover overordentlig godt med Hensyn til deres Gennemførelse i indeværende Samling.

Justitsministeren (Zahle): Jeg haaber, at den foregaaende ærede Taler skal have Ret med Hensyn til den lyse Fremtid, de to Lovforslag, der i Dag er til Behandling, efter hans Mening har Udsigt til. Alle de